

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 25Co/134/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2716201404
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Valentová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2716201404.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Martina Valentová a sudkýň: JUDr. Ľubica Spálová a Mgr. Lucia Mizerová, v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko a.s., so sídlom Žilina, Hodžova 11, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: X. P., nar. XX.X.XXXX, adresa Q., Q. XXXX/X, o zaplatenie sumy 3.695,48 Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Skalica č. k. 2C/52/2016-160 zo dňa 2.4.2019 - v zamietajúcej časti a v časti trov konania, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti a v časti náhrady trov konania **p o t v r d z u j e .**

II. Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie prvou výrokovou vetou uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.434,70 Eur, kapitalizovaný úrok z omeškania vo výške 8,01 Eur a úroky z omeškania vo výške 8,00 % ročne zo sumy 2.434,70 Eur od 10.8.2013 do zaplatenia v zmysle Rozsudku Okresného súdu Skalica sp. zn. 2C/52/2016 - 77 zo dňa 30.5.2017 v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku, druhým výrokom vo zvyšku žalobu zamietol, tretím výrokom žalobcovi priznal náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 22,36 % a posledným výrokom konštatoval, že o výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

2. Rozhodnutie súd odôvodnil právne aplikáciou § 497 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 54 ods. 1, 2, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), d), § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, § 232 ods. 3, § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej CSP).

3. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku uviedol, že: „Z vykonaného dokazovania súd vyvodil právny záver, že žalobe je možné vyhovieť len čiastočne. Medzi žalobcom a žalovaným vznikol záväzkový vzťah titulom uzavretej Úverovej zmluvy zo dňa 11.10.2011, ktorá má charakter spotrebiteľského úveru. Spotrebiteľským úverom je v zmysle § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi. Na základe uvedenej zmluvy žalobcovi vznikol záväzok poskytnúť žalovanému bezúčelový úver vo výške 5.000,- € a žalovaný sa zaviazal predmetný úver veriteľovi vrátiť spolu s dohodnutými úrokmi a poplatkami v 48 mesačných splátkach vo výške splátky 150,90 €. Hoci zmluva o úvere je ako zmluvný typ upravená v Obchodnom zákonníku a jedná sa o absolútny obchod, ide zároveň o zmluvu spotrebiteľskú podľa § 52 Občianskeho zákonníka, keď žalobca a žalovaný definičné

spĺňajú charakteristiku dodávateľa a spotrebiteľa. Pre spotrebiteľskú zmluvu je charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom za zmluvných podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ, pričom spotrebiteľ nemá možnosť tieto podmienky individuálne ovplyvniť. Úver poskytnutý žalovanému túto charakteristiku spĺňa. V danom prípade bola uzavretá štandardná formulárová spotrebiteľská zmluva, kde text zmluvy bol vopred pripravený veriteľom a odporkyňa nemala možnosť žiadnym podstatným spôsobom zasahovať do obsahu zmluvy a príslušných všeobecných obchodných podmienok tvoriacich neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Žalobca ako dodávateľ v danom prípade pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti (poskytovanie úverov) a žalovaná zmluvu podpísala v postavení spotrebiteľa, pretože spotrebiteľský úver jej bol poskytnutý na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania a pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Právny vzťah vzniknutý z úverovej zmluvy nie je vyňatý z režimu spotrebiteľského práva, preto na predmetnú vec dopadá právna ochrana vyplývajúca z § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a ostatných predpisov na ochranu spotrebiteľa. Vzhľadom na uvedené súd pri právnom posúdení vecí zmluvu posudzoval v zmysle ustanovení zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ktorý je lex specialis vo vzťahu k Obchodnému zákonníku, ako aj príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru. V prvom rade súd skúmal otázku platnosti zmluvy a jej obsahu z hľadiska uvedenia všetkých obligatórnych náležitostí v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch. Okrem všeobecných náležitostí musí zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať náležitosti taxatívne vymedzené v § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, ktoré poskytuje spotrebiteľovi špecifickú ochranu. Zákon o spotrebiteľských úveroch v ust. § 11 ods. 1 zakotvuje, že v prípade neuvedenia tam vymedzených náležitostí v zmluve o spotrebiteľskom úvere, úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. V zmluve chýba obsahová náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) zák. č. 129/2010 Z. z., a sice doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Uvedené ustanovenie vyžaduje presnú špecifikáciu, či je zmluva uzatvorená na dobu neurčitú, alebo na dobu určitú, v tom prípade je potrebné uviesť presnú dobu trvania zmluvy. Je pritom nevyhnutné, aby údaj o dobe trvania zmluvy bol uvedený priamo v samotnej spotrebiteľskej zmluve, teda na listine na ktorej spotrebiteľ pripája svoj podpis. Zmyslom §9 ods. 2 písm. f) z. č. 129/2010 Z.z. bolo, aby spotrebiteľ už pri podpise zmluvy bol informovaný o tom, ako dlho je povinný plniť si svoje povinnosti vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pričom dotknuté ustanovenie rozlišuje pojem „doba trvania zmluvy“ a pojem „termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“. Údaj o dobe trvania zmluvy je v danom prípade uvedený iba v bode 9.1 zmluvy, podľa ktorého zmluva je uzatvorená na dobu určitú - do splatenia všetkých záväzkov klienta voči banke vyplývajúcim z tejto zmluvy. Termín končenej splatnosti úveru v zmluve uvedený nebol. Konečná splatnosť (konkrétny dátum splatnosti poslednej splátky) v zmluve nie je uvedená a bez pochybností sa nedá určiť ani odkazom na dohodnutý termín splatnosti jednotlivých splátok. Zmluva ustanovuje, že prvá splátka úveru bude vykonaná v kalendárny mesiac nasledujúci po kalendárnom mesiaci, v ktorom bude úver poskytnutý, pričom splátky sú splatné v 16. deň kalendárneho mesiaca. Súd má za to, že určenie splatnosti jednotlivých splátok a tým aj konečná splatnosť úveru nie je v spotrebiteľskej zmluve určená jasne a zrozumiteľne, čo má za dôsledok, že nie je určená konečná splatnosť úveru. Podľa bodu 5.3 Zmluvy o spotrebiteľskom úvere, klient sa zaväzuje, že celý úver s príslušenstvom bude uhradený do 48 mesiacov odo dňa podpisu zmluvy. Konečná splatnosť úveru musí byť určená termínom, t.j. vyjadrená konkrétnym dátumom a nie tak, že spotrebiteľ si ho musí sám výpočtom zisťovať. Požiadavka, aby spotrebiteľ odvodzoval tento základný údaj, ktorý predstavuje obligatórnu náležitosť zmluvy nie je akceptovateľná (obdobne rozhodnutie Krajského súdu Trnava sp. zn. 11 Co 209/2017, 23 Co 142/2018).“.

4. Súd prvej inštancie následne uzavrel, že: „Vykonaným dokazovaním mal súd preukázané, že veriteľ žalovanému úver skutočne poskytol v celej výške 5.000 €, žalovaný však svoju povinnosť splácať úver porušil a zaplatil žalobcovi len splátky v celkovej výške 2.565,30 €. Z dôvodu porušenia zmluvných podmienok žalovaným (nesplácanie úveru riadne a včas), žalobca úver zosplatnil dňa 9.8.2013. Nakoľko poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov a žalovaný celkovo uhradil len sumu 2.565,30 €, súd žalovanému rozsudkom zo dňa 30.05.2017 uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.434,70 € ako rozdiel medzi poskytnutou a zaplatenou sumou (5.000 € - 2.565,30 €). Nakoľko sa žalovaný dostal preukázateľne do omeškania s plnením peňažného dlhu, žalobcovi vznikol nárok aj na úroky z omeškania, ktoré súd žalobcovi priznal zo súdom priznanej sumy odo dňa 10.8.2013 (deň nasledujúci po zosplatnení úveru) v žalobcom uplatnenej sadzbe 8 % p.a., ktorá je v súlade s vykonávacím predpisom (Nar. vlády SR č. 87/1995 Zb.). Súd taktiež priznal žalobcovi uplatnený úrok z omeškania počítaný do

zosplatnenia, t.j. do 9.8.2013, v sume 8,01 €, ktorý bol vypočítaný zo 4 dlžných splátok za obdobie od 17.4.2013 do 9.8.2013 pri sadzbe 7% p.a.. Rozsudok v tejto časti nadobudol právoplatnosť dňa 31.08.2017.“

5. V súlade s ustanovením § 232 ods. 3 CSP súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť uhradiť žalobcovi súdom priznanú sumu v zákonnej lehote tri dni, keď nemal v konaní preukázané pomery na strane žalovaného, ktorý poukázal na svoju zlú finančnú situáciu, avšak túto žiadnym relevantným spôsobom nepreukázal, na základe ktorých by mohol určiť dlhšiu lehotu na plnenie. Vo zvyšnej časti súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

6. Napokon: „O trovách konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 C.s.p. a priznal žalobcovi náhradu trov konania podľa pomeru úspechu v rozsahu jeho čistého úspechu 22,36 % (úspech žalobcu 61,18% - neúspech 38,82%). O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).“

7. Proti tomuto rozsudku výslovne v rozsahu zamietnutej časti a v časti o náhrade trov konania podal odvolanie žalobca, pričom uplatnil odvolacie dôvody v zmysle § 365 ods. 1 písm. h) CSP a domáhal sa, aby odvolací súd v zmysle § 388 CSP rozhodnutie v napadnutom rozsahu zmenil a vyhovel žalobe v celom rozsahu a zaviazal žalovaného uhradiť dlh v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku a žalobcovi priznal náhradu trov konania, včítane odvolacieho vo výške zaplatených súdnych poplatkov.

8. K tvrdeniu súdu, že v zmluve chýba náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. f) Zákona o spotrebiteľských úveroch uviedol, že termín konečnej splatnosti obsahuje zmluva v bode 5.3 v znení, klient sa zaväzuje, že úver bude uhradený do 48 mesiacov odo dňa podpisu zmluvy, pričom banka vykoná poslednú splátku v deň uvedený v bode 5.2. (16. deň kalendárneho mesiaca - toto je termín konečnej splatnosti) posledného mesiaca tejto lehoty. V spojení s § 122 ods. 2 Občianskeho zákonníka <., je možné určiť termín konečnej splatnosti úplne presne, t. j. konkrétnym časovým okamihom. Poukázal na uznesenie Krajského súdu v Nitre č. k. 7 Co/281/2017 zo dňa 31.7.2018 a na uznesenia Krajského súdu v Bratislave č. k. 4Co/45/2018 z 28.9.2018, č. k. 3Co/46/20178 zo dňa 31.1.2019.

9. Žalovaný odvolanie nepodal, k doručenému odvolaniu žalobcu náhradným doručením písomné vyjadrenie nepodal.

10. Skôr ako odvolací súd pristúpi k preskúmaniu rozsudku súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti považuje za vhodné zhrnúť nasledovné:

11. Napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie je už druhé v poradí, keď ostatným rozhodnutím súd prvej inštancie o žalobe rozhodol tak, že čiastočne jej vyhovel a povolil žalovanému pohľadávku zaplatiť v splátkach a čiastočne žalobu zamietol, pre bezúročnosť a bezpoplatkovosť úverovej zmluvy pre absenciu jej základnej náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. - výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, čím podľa súdu mohol žalobcovi vzniknúť len nárok na vrátenie nesplatených istiny úveru, ktoré rozhodnutie zo dňa 30.5.2017, č. k. 2C/52/2016-77 na odvolanie žalobcu Krajský súd v Trnave uznesením zo dňa 29.10.2018, č. k. 25Co/187/2017-136 v napadnutej vyhovujúcej časti len čo do lehoty plnenia, v celej zamietajúcej časti a v časti o náhrade trov konania zrušil a vec vrátil Okresnému súdu Skalica na ďalšie konanie a nové rozhodnutie pre jeho nesprávne právne posúdenie. Po vrátení veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie súd o veci v zrušenom rozsahu rozhodol znovu napadnutým rozsudkom.

12. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie žalobcu bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie v napadnutých častiach vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez

nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), a po preskúmaní zákonnosti a vecnej správnosti rozhodnutia v napadnutom rozsahu dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v žalobcom napadnutej zamietajúcej časti, včítane výroku o náhrade trov konania je dôvodné v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 387 CSP. <

13. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na uplatnenú odvoláciu argumentáciu žalobcu bolo zhodnotiť, či súd prvej inštancie vec správne právne posúdil, keď na základe aplikácie § 9 ods. 2 písm. f) v spojení s § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch... ustálil, že v dôsledku toho, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa cit. § 9 ods. 2 písm. f), teda termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, sa predmetný úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, čo viedlo k zamietnutiu časti žaloby odvolaním žalobcu napadnutým zamietajúcim výrokom; čiastočné zamietnutie žaloby potom malo za následok priznanie náhrady trov konania žalobcovi iba v rozsahu pomeru jeho úspechu. Zostávajúca časť rozsudku - povinnosť žalovaného zaplatiť priznanú pohľadávku ostatným rozsudkom v lehote 3 dní (nie v splátkach), nebola napadnutá odvolaním, nadobudla právoplatnosť a nestala sa predmetom odvolacieho prieskumu.

14. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom tvrdeného nároku, ktorý vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správny skutkovým zisteniam, a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, keď vec aj v napadnutom rozsahu i správne právne posúdil, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP <., odvolací súd odkazuje na v podstatnom a rozhodujúcom správne odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku v napadnutej časti. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od týchto záverov súdu prvej inštancie odchýliť a preto nemôže dať za pravdu odvolateľovi. Vzhľadom na odvoláciu argumentáciu žalobcu, odvolací súd považuje za podstatné uviesť už len nasledovné.

15. Súd prvej inštancie výhradne uzavrel, že predmetná zmluva neobsahuje náležitosť podľa písm. f) v ods. 13 uvedeného zákonného ustanovenia a to konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru s tým, že konečná splatnosť (konkrétny dátum splatnosti poslednej splátky) v zmluve nie je uvedená a bez pochybností sa nedá určiť ani odkazom na dohodnutý termín splatnosti jednotlivých splátok.

16. Z § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. je zrejmé, že zákon jednoznačne nevymedzuje, akým spôsobom má byť konečná splatnosť spotrebiteľského úveru v zmluve uvedená. Základnou všeobecnou požiadavkou však je, aby bola v zmluve táto náležitosť uvedená jasne a zrozumiteľne, bez ťažkostí a s istotou určiteľným spôsobom. Cieľom resp. účelom tohto ustanovenia je zaručiť, aby spotrebiteľ poznal, ako dlho bude predmetný úver splácať, aby poznal deň poslednej splátky úveru, teda termín jeho konečnej splatnosti, teda dobu, dokedy bude povinný predmetný úver splácať. Účel tohto ustanovenia je naplnený vtedy, ak uvedenie termínu konečnej splatnosti v zmluve umožňuje spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátum poslednej splátky. Odvolací súd je pritom toho názoru, že citované ustanovenie nie je možné vykladať tak, že termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru musí byť v zmluve definovaný výhradne jednoznačným dátumom, teda konkrétnym dňom, mesiacom a rokom. Obdobný názor vyslovil aj SD EÚ vo veci C-42/2015 Home Credit Slovakia c/a Klára Bíróová, keď uviedol, že čl. 10 ods. 2 písm. h) Smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa a odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok.

17. V predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere ale, v rozpore s vyššie uvedeným, nie je žiadnym spôsobom uvedená konečná splatnosť spotrebiteľského úveru. V zmluve je v tejto súvislosti uvedený len výška, počet splátok a dátum ich splatnosti, čo sú údaje nevyhnutne identifikujúce splátky úveru, nie ale jeho konečnú splatnosť. Ak by len tieto podľa zákona povinné údaje pre identifikáciu konečnej splatnosti spotrebiteľom postačovali, zákonodarca by už nemal dôvod zakotviť výslovne požiadavku podľa § 9 ods. 2 písm. f) v zákone č. 129/2010 Z. z. aj na uvedenie konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

18. Žalobca v odvolaní uvádza, že v zmluve, konkrétne v jej bode 5.3 v znení, klient sa zaväzuje, že úver bude uhradený do 48 mesiacov odo dňa podpisu zmluvy, pričom banka vykoná poslednú splátku v deň uvedený v bode 5.2. (16. deň kalendárneho mesiaca) posledného mesiaca tejto lehoty - je toto

termín konečnej splatnosti a to i s odkazom na § 122 ods. 2 Občianskeho zákonníka <., čím je potom možné určiť termín konečnej splatnosti úplne presne, t. j. konkrétnym časovým okamihom.

19. Podľa čl. 5.1 zmluvy klient sa zaväzuje splácať úver v celkom 48 pravidelných mesačných anuitných splátkach vo výške 150,90 Eur.

20. Čl. 5.2 zmluvy zakotvuje, že splátky sú splatné v 16. deň kalendárneho mesiaca, prvá splátka úveru bude vykonaná v kalendárny mesiac nasledujúci po kalendárnom mesiaci, v ktorom bol úver poskytnutý.

21. Podľa čl. 5.3. klient sa zaväzuje, že celý úver s príslušenstvom bude uhradený do 48 mesiacov odo dňa podpisu úverovej zmluvy, pričom banka vykoná poslednú splátku vo výške zostatku úveru s príslušenstvom v deň uvedený v bode 5.2. posledného mesiaca tejto lehoty.

22. Reagujúc na v ods. 18 uvedenú jedinou argumentáciu žalobcu odvolací súd konštatuje, že dikcia zákona o spotrebiteľských úveroch vyžaduje, aby termín konečnej splatnosti úveru bol v zmluve vyjadrený (podľa práva určito, jasne, zrozumiteľne). Faktom je, že priamo v danej zmluve o spotrebiteľskom úvere sa v texte úverovej zmluvy pojem „konečná splatnosť úveru“ vôbec neuvádza. Čl. 5.1. hovorí iba o počte a výške anuitnej splátky, ktorými sa zaväzuje klient úver splácať, čl. 5.2. zase o splatnosti prvej splátky a určuje deň splatnosti splátok ako 16. deň kalendárneho mesiaca, čl. 5.3. opäť hovorí o počte splátok, ktorými sa klient zaväzuje celý úver s príslušenstvom uhradiť a obsahuje popis výšky poslednej splátky. Určenie konečnej splatnosti úveru spotrebiteľovi z takto uvedených podmienok nevyplýva, čím potom konštatovanie súdu prvej inštancie, že v zmluve absentuje obligatórna náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. f) Zákona o spotrebiteľských úveroch (termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru), je správne.

23. S poukazom na uvedené, pokiaľ súd prvej inštancie rozsudkom v napadnutej zamietajúcej časti žalobu zamietol, rozhodol vecne správne, a preto odvolací súd, po vysporiadaní sa s tvrdeniami odvolateľa, s použitím § 387 ods. 1 a 2 CSP <. rozsudok v napadnutej zamietajúcej časti, včítane výroku o náhrade trov konania, osobitnými odvolacími dôvodmi nenapadnutého, potvrdil.

24. V odvolacom konaní fakticky plne úspešnému žalovanému vznikol zásadne nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v zmysle § 255 ods. 1, § 256 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP), o ktorom v zmysle § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP musí aj bez návrhu rozhodnúť odvolací súd, keďže týmto rozhodnutím sa predmetné konanie končí. O výške náhrady trov konania v takom prípade v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

25. Z obsahu spisu vyplýva, že v danom prípade bol žalovaný v odvolacom konaní pasívny, nevykonal žiaden procesný úkon, náhradu trov konania si neuplatnil, ani nevyčíslil a podľa obsahu spisu mu ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli.

26. Civilný sporový poriadok výslovne nerieši situáciu ak strana, ktorá na základe procesných ustanovení má nárok na náhradu trov konania, o náhradu trov zjavne neprejavila záujem, navyiac podľa obsahu spisu jej v odvolacom konaní ani žiadne nevznikli. Na daný prípad nie sú k dispozícii ani analogicky použiteľné ustanovenia Civilného sporového poriadku alebo iného zákona (analogia legis alebo iuris).

27. Odvolací súd preto s použitím Základných princípov čl. 4 ods. 2 CSP aplikoval na rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania princíp racionálneho zákonodarcu a o náhrade trov konania žalobcu - žalovaného rozhodol podľa fiktívnej normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom. Vychádzal pritom z pomyselnej normy, že ak si strana náhradu trov konania neuplatní, ani jej podľa obsahu spisu v konaní žiadne nevznikli, je v súlade s čl. 17 základných princípov CSP zakotvujúcim procesnú ekonomiu rozhodnúť priamo tak, že sa jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho sporu.

28. Danou problematikou sa zaoberalo aj občianskoprávne kolégium NS SR pričom v uznesení č. 15 z 9.10.2018 prijalo právnu vetu podľa ktorej, ak podľa obsahu spisu strane v konaní žiadne trovy nevznikli, je v súlade s čl. 17 základných princípov CSP, zakotvujúcim procesnú ekonomiu, rozhodnúť priamo tak, že sa jej náhrada trov konania nepriznáva.

29. Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).